

Petr Hájek: Nadcházející uvolnění karanténních opatření je stejně tak nezbytné jako nebezpečné - hlavní úder tohoto spiknutí je teprve před námi. Smrt si říká vakcína

- CZ24 News | 19. května 2020

ČESKO: Petr Hájek je přesvědčen, že nadcházející uvolnění karanténních opatření je stejně tak nezbytné jako nebezpečné - a upozorňuje, že hlavní úder tohoto spiknutí je teprve před námi

Takřka na den přesně po dvou měsících oznámila vláda razantní uvolnění různých omezujících opatření, které vyhlásila 15. března spolu se zavedením „výjimečného stavu“. I ten teď končí, vláda se jej ani nepokusí v parlamentu prodloužit. Měli bychom tedy jásat - a ve většině hlavních médií se tak také děje. A jakby ne? Znamená to přece, že akutní nebezpečí nákazy pominulo. A i když „rozvolnění“ má být postupné (a třeba roušky stále ještě nosit musíme), zdá se z toho, že se již v masovém měřítku není čeho obávat. Začínají se otevírat i hranice: Chorvatsko, Řecko i Itálie hlásí, že nejpozději od konce června otevrou pro statisíce a milióny turistů pláže.

Svědčilo by o tom rovněž to, že se okamžitě do médií vracejí stará „oplzlá“ témata - na prvním místě útoky na Andreje Babiše a jeho lidi: europarlament svou „výzvou“, aby odstoupil z postu premiéra, nám dal hlasitě najevo, že za uplynulé dva měsíce jsme suverenitu státu nejen neposílili, ale i její poslední chatrné zbytky ztratili. Ministryni financí Alenu Schillerovou pronásledují zaměstnanci ČT a Primy (od chvíle, kdy se jmenuje CNN Prima News, je to v podstatě tentýž podnik), aby ji „načapali“, že neumí dobře anglicky. Jeden by řekl, že jde hlavně o to, jak umí státní finance, ale v protektorátě to jedno není.

A že protektorát teď ještě přitvrdí, dali jasně najevo Němci. Jak je v zemi temných sil tradiční, rovnou připravili mystický zákon: Kdo poškodí nebo jinak zneuctí vlajku a hymnu EU, půjde bruchet na tři roky (zatím bez plynu). To mystické spočívá v tom, že žádná vlajka ani hymna EU neexistuje - alespoň podle dosud platné Lisabonské smlouvy.

Prostě se nyní můžeme veselit jako před 15. březnem (že jde o výroční den ustavení německého protektorátu Böhmen und Mähren je pochopitelně pouze shoda okolností). Jen kácení pomníků osvoboditelům (a stavění jiných ruským zrádcům v německých uniformách) bude mimo „karanténu o něco těžší. Pandemie skončila, zapomeňte! Anebo ne? Že by všechno bylo ještě úplně jinak?

Přeformátování?

Právě tento pojem jsem použil ve svém článku, když to všechno začalo: psal jsem, že nic již nebude jako předtím, že došlo k „přeformátování světa“. Napsal jsem to, ač jsem byl tehdy (s mnoha dalšími) spíše nakloněn věřit, že reakce na nákazu, šířící se v Evropě z několika „ložisek“ najednou, je příliš tvrdá. Že „přeformátování“ dosavadního globalismu (vedoucího svět do nevídané totality a většinu jeho současných obyvatel do otroctví a k likvidaci, respektive snížení počtu na „zlatou miliardu“), je v zásadě dobrá zpráva. Jenže množství informací - většinou mimo „hlavní proud“ - které se poté objevilo (a dodnes téměř geometrickou řadou přibývá), ukazuje podstatně jiný obraz: ono se „JIM“ to

prostě z velké části povedlo.

Kdo jsou ti „ONI“? Říkejme jim (protože jde o zavedený pojem) „globalisté“. Tedy centra dosavadní moci nad světem: finanční (Rockefelleri a spol.), hospodářské (farmaceutické, eko-alarmistické a zbrojní průmyslové giganty) a politické (Brusel, washingtonský antitrumpovský Deep State a jejich „pobočky“ jako jsou sorosovské „neziskovky“, místní „kavárny“ atd.). Pro ty všechny by „přeformátování“ znamenalo problém vpravdě existenční. I když by (jak jsem zdůrazňoval) nešlo o skutečné „osvobození“, návrat k větší roli a síle národních států, by přece jen zmírnilo – a postupně možná zcela erodovalo – Nový světový řád (NWO) dominující po roce 1989. Jeho modifikace (přeformátování) by nám přece jen dala šanci k větší státní suverenitě – a tím i k alespoň částečné obnově občanských svobod, které jsme vstupem do EU (jako jedné ze základních globalizačních jednotek) prakticky ztratili.

Dvojitě slepá situace

Ukázalo se však, že úder vedený skrze epidemii nového koronaviru je mnohem komplexnější, než mohl kdo na počátku předpokládat. Uměle vytvořený „organismus“ (virus samozřejmě v pravém smyslu organismus není) se ukázal jako mnohem dokonalejší než jeho předchozí varianty (SARS, MERZ, Ebola atd.). Však na něm také pracovali dlouho a dlouho jeho předchozí varianty na populaci „testovali“. COVID-19 se však vskutku „povedl“: má přesně ty parametry, které uvádějí všechny, kdo by se s ním chtěli utkat (vlády a epidemiology na místě prvním) do „dvojitě slepé uličky“.

Ukázalo se to právě nyní, kdy dosud až neuvěřitelně úspěšně fungující Babišův vládní krizový tým kapituloval. Ono „rozvolnění“ jehož jsme právě diváky (a bohužel i účinkujícími), je ve skutečnosti pouze sázka do rulety, kterou roztáčí krupiér v kasinu, na jehož majitele nedohlédneme, tím méně dosáhneme. Andrej Babiš ale neměl na výběr. Relativně výjimečně dobře zvládnutý první úder jej nutí udělat kroky, které nemůže neudělat, pokud chce alespoň trochu zachránit polozborcenou ekonomiku. Dále prodlužovat fungující karanténní opatření by znamenalo politickou sebevraždu a rozvrat státních financí. Tudy proto cesta nevede.

Nevede však ani přes „uvolnění“. To bylo podle všeho důvodem, pro který chtěl (a možná chce stále) odejít z epidemiologického kapitánského můstku pozoruhodný profesor Roman Prymula. Velmi dobře totiž ví, že to, co se právě děje – a bude dále dít – nutně povede ke katastrofě. Opatrné Německo (a většina ostatních evropských zemí) ostatně činí totéž: rovněž uvolňuje – ale současně se intenzivně připravuje na „druhou vlnu“ epidemie. Jakou bude mít podobu zatím samozřejmě přesně nikdo neví.

Devátá vlna

Obecně se prý máme smířit s tím, že COVID-19 tu s námi již bude stále. Nikdo ovšem nedokáže odhadnout, co to bude v praxi znamenat. Stovky (a snad již tisíce) „mutací“ nám zatím ukazují jen záblesky jeho podoby. Příště například nemusí zdaleka tolik útočit především na starší či chronicky nemocné jinými chorobami, jejichž průběh komplikuje až ke smrti. Vedle nich to mohou být děti.

V jedné z nejzatíženějších oblastí italského Bergama (a na řadě dalších míst světa) se projevila choroba, jejíž průběh lékaři přirovnávají k tzv. Kawasakiho nemoci. Ta způsobuje u dětí do pěti roků záněty cév, srdce či syndrom toxického šoku. Nakažení nemocí, kterou zatím nazvali PIMS-TS (zánětlivý pediatrický multisystémový syndrom spojovaný s virem SARS-CoV-2), se v Bergamu za poslední měsíc zvýšilo třicetkrát. Také v New Yorku už na toto zánětlivé onemocnění zemřely dvě děti a jeden mladý pacient, v Londýně za podobných okolností zemřel čtrnáctiletý chlapec. První úmrtí na tuto nemoc ohlásila i Francie, kde dosud napočítali 125 nemocných s tímto syndromem.

Přibývají i další projevy. Možná nejzávažnější však je zjištění, že k nákaze jsou vnímavější více muži než ženy. To by samo o sobě ještě mnoho neznamenal (muži jsou přece plemeno odsouzené k vyhubení i z ideologických důvodů), ale drtivé je zjištění, že se u mnohých nemoc dlouho „skrývá“ ve varlatech, přičemž způsobuje neplodnost. A „omezení“ populace je přece právě jeden ze základních cílů všech Gatesů a jejich WHO, kvůli kterým byla „operace virus“ spuštěna. Kolik bude „vln“, dnes ještě nikdo neví, ale – jak praví básník – ta devátá je smrtelná.

Naděje většině utajená

S jásotem přijímané rozvolnění karanténních opatření je tedy smíchem veskrze předčasným. Až ten, kdo se bude smát naposledy, se zasměje nejlépe. Vzhledem k tomu, co se děje (a není možné, aby se dělo jinak), to lze tušit. Státy závislé na turistice již spíše dříve, než později zaplaví opět již bezstarostní návštěvníci. Vzpomínka na daleko menší počty lyžařů „importujících“ před pár měsíci koronavirus do naší vlasti, budou zapomenuty.

Brzy již nebude ani nutné mít na hranicích „potvrzení o bezinfekčnosti“ (ostatně hranice, jež nás na chvíli opět tak bezpečně bránily, zase nenávratně zmizí). Ale vzhledem k tomu, že tyčinky s testy (zvláště ty dovážené ze Spojených států) jsou dost možná jedním ze zdrojů šíření nákazy (jak ve známém videu dokazuje „tanzánský Prymula“), je to tak možná lepší.

Nejhorší však bude, až se objeví „vakcína“, na niž tak úpěnlivě vystrašená většina čeká. Právě vakcína (dost možná již dávno vyrobená a nyní podle průběhu jen „vylepšovaná“) je jedním z vlastních cílů celé operace. Pokud nebude povinná, ještě to lze akceptovat: dobrovolně může každý o svém životě a smrti rozhodnout. V opačném případě však půjde o skutečný pokus o genocidu – a pak je na místě úvaha o jakékoli sebeobraně.

Kdo za tím „neřešitelným rébusem“ skutečně stojí, je přitom jasné. Bohužel už je mezi námi ale jen podstatná menšina těch, kteří to jsou ještě schopni chápat. Právě dnes se otevřely také kostely a v lavicích – v patřičně absurdních vzdálenostech – v nich usedli po mnoha týdnech mnozí, kteří ještě aspoň trochu vědí. Jenže již není způsob, jak ostatním sdělit, co je „Boží dopuštění“ – ani jak se s ním v minulosti svět vyrovnával. Dokonce už jen napsat tyto věty vede mnohé jiné k ťukání si na čelo, v horším případě dokonce k dramatické nevraživosti (boje kolem právě stavěného mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze jsou toho dokonalým dokladem).

„Případ koronavirus“ bude nyní z médií rychle mizet. My se k němu budeme však o to intenzivněji vracet. Protože to, co nás čeká (a nemine), je téměř jistě teprve na samém počátku.